

AG TISKÁRNA
Kostelec n. Orli.
tel: +420 321 775
www.agtyp.cz

Harmonogram závodu:

den	datum	čas	program	km
úter	20.1.2015	od 15:30	základní program psů dle, sázky na občerstvení	240
		do 16:00	přijímání psů	
st	21.1.2015	od 17:00	slavnostní zahájení	65
		10:00	start	
úter	22.1.2015	od 10:00-12:00	Musherbal	55
		od 15:00	Dojezd Bedřichovka, povinná přestávka	
		od 18:00	4 hodiny	
		od 21:00	Start z Bedřichovky	35
stř	23.1.2015	12:00	noční dojezd Kristýna	55
			start	
			dojezd na bláto	
			Orlické Záhoří	
so	24.1.2015	7:00	start	35
			dojezd od 10:00	
			na Jedlovou	
			slavnostní vyhlášení	
		od 15:00	Každý den možnost zkrácení trati dle KO.	

Programm des Rennens:

Tag	Datum	Zeit	Programm	km
Di	20.1.2015	Ab 15.30	Program zur Eröffnungsveranstaltung	240
		bis 16.00	Tierärztliche Übernahme der Hunde	
Mi	21.1.2015	Ab 17.00	Feierliche Eröffnung	65
		10.00-12.00	Start	
Do	22.1.2015	Ab 10.00-12.00	Musherbal	55
		Ab 15.00	Ankunft Bedřichovka	
		10.00-12.00	Pflichtaufenthalt 4 Stunden	
		Ab 19.00	Start von Bedřichovka	35
		Ab 21.00	Nächtliche Ziehelläufe	
Fr	23.1.2015	12.00	Kristýna	55
			Start	
			Ankunft im Bláto	
SA	24.1.2015	7.00	Orlické Záhoří	35
			Start	
			Ziehelläufe ab 10.00	
			in Jedlová	
		Ab 15.00	Siegerschmückung	

Jeden Tag gibt es die Möglichkeit der Streckenverkürzung über KO.

www.czechlongtrail.com

Prof Pet Corporation CZ

ŠEDIVÁČKŮV LONG

mezinárodní etapový závod psích spřežení

2015

Deštné v Orlických horách
20. - 24. leden 2015

XIX. ročník

Kennels Favourite

generální partner

Masarykovo náměstí 34, 537 01 Chrudim
tel: +420 739 00 43 47
e-mail: info@profpetcorporation.cz

Prof Pet Corporation CZ

www.profpetcorporation.cz

Šediváčekův long 2015.

Na afterparty po milích jsem se rozhodl zkusit zimní bikování na Šediváčekově longu.

Je to jeden z nejobtížnějších závodů psích spřežení v Evropě. Jako přidružená kategorie mezi psy je již poněkoli káté zařazena kategorie sněžných kol – snowbike. Jána Kopka zapůjčí kolo a nějaké vybavení a bude nový zážitek. Četl jsem si reporty z minulých ročníků, ale přesto jsem neodhadl, do čeho jdu.

Závod se uskutečnil 20-24. ledna 2015 v Deštném v Orlických horách.

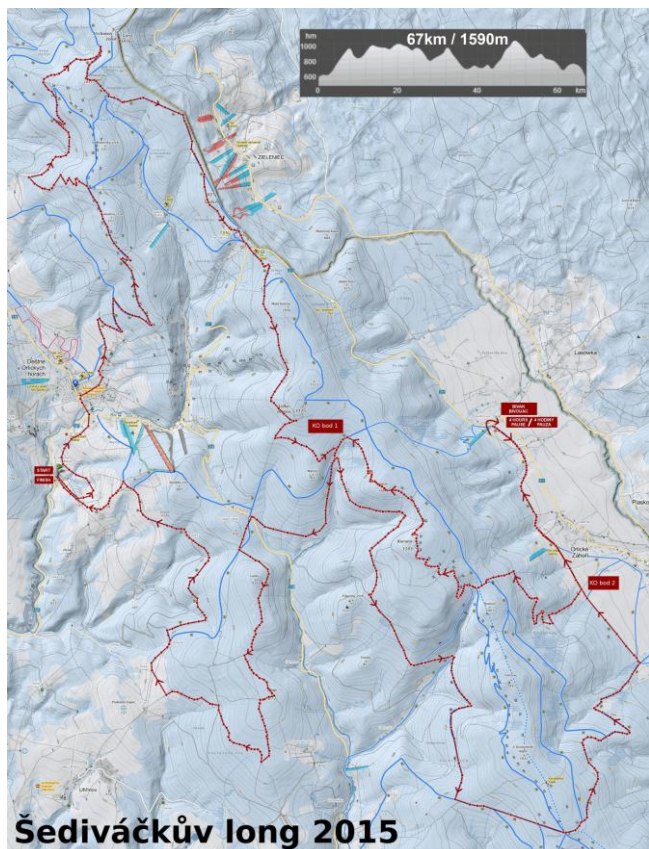
Příprava se mi moc nevyvedla, jel jsem na start s nedoléčenou virózou. Moje chyba.

Úterý 20.1. – příjezd na chatu Kristýna, seznámení s ostatními bikery (16 kusů, jsem druhý

nejstarší), slavnostní zahájení s pochodněmi a první šok. Nikdy jsem neviděl tolik psů pohromadě. Údajně kolem 600 psů různých tažných plemen na jednom místě. Musel jsem si zvyknout na neustálý štěkot a vytí a dávat si pozor, kam šlapu. Také „vůně“ je silná. Naštěstí psi nejsou vůbec agresivní, jsou v pohodě. Jána nám rozdělují kola a pedály. Dávám na rady zkušenějších, a rozhoduji se, že pojedou na freeridových pedálech v pohorkách. Je to prý lepší při pádech a tlačení. Později všem dávám za pravdu. Psi jsou asi natěšení, a celou noc si to nahlas sdělují, takže můj spánek není moc vydatný.

Středa 21.1. – DEN 1.

Ráno zkouším poprvé bika. Prý je nejdůležitější tlak v pneu, takže obcházím všechny biky a sonduji tlaky. Na tvrdý sníh nahustit, na měkký podhustit. Seznamuji se na mapě s trasou. Celý závod se v zásadě pojede na jednom hlavním okruhu ve tvaru ležaté osmičky, nahoru dolů přes Orlické hory, s různými přídávky nebo zkráceními, podle každodenních pokynů pořadatelů. Trasa je vždy perfektně značená. Dostáváme pokyny, jak předjíždět nebo uhýbat psům.

První etapu nám zkrátily o tzv. „tobogán“, což je v podstatě ostrý sjezd úzkým korytem z pracně vystoupaného Sedloňovského vrchu (cca 1000mnm) téměř do výškové úrovně startu (cca 650mnm) a opětovný výjezd (výtláč) nahoru na Polomský kopec. Etapa má mít jen 50km - brnkačka.

Startujeme skoro poslední, takže mám čas obdivovat elán a sílu psích spřežení. Je to zajímavý a hezký zážitek. Ale už je tady, v 11.40hod., start. Startuje se po sjezdovce nahoru. Pár borců ujede asi 20m na kole – pro kamery. Já pokorně tlačím a rozhodně se necpu dopředu. Na loukách kolem Deštné se seznamuji s jízdou na sněhu. Je to těžší, než jsem čekal. Střídavě jedu a tlačím, kolo mi ujíždí pod zadkem, nezvládám udržet stopu rovně, psi mě předjíždějí. Ale konečně jsem na pevné vysněžené cestě a začínám stoupat. Je to paráda, jedu. Dokonce předjíždím pár spřežení. Přes Šerlich na Masarykovu chatu je cesta stále pevná, takže si to užívám. Odmítám první občerstvovací stanici – vždyť je to jen krátký výlet. Jenže pak to začalo – Malá Deštná, Velká Deštná – hluboký, měkký prašan. Bořím se po kolena, tlačím (spíš vleču) kolo a nadávám. Předjíždějí mě musheři a mám pocit, že mě litují i psi. Nestíhám jíst ani pít a to mi pak bude chybět. Konečně křížení tratí (střed osmičky) a KO bod pod Velkou Deštnou (při překročení časového limitu následuje stažení z trati a DQ). Ten naštěstí první den neplatí. Tlačím dál přes Vápenný vrch.

Zkouším upustit tlak v zadní pneu a podaří se mi zmrzlými prsty ulomit ventilek. Výměna duše snowbika je za trest. Vyndat kolo ze zadní stavby je malý rébus a nafoukat ho malou cyklistickou pumpičkou je práce pro vrahy. Prý je to 500 šťouchů, nevím, ale hrozně to trvá. Půl hodiny v tahu. Po opravě zkouším jet, ale je to na střídačku, až těsně před Pěticestím začne sjízdná cesta. Sjezd k Orlickému záhoří je za odměnu, ale následuje zase tlačení kolem Homole na Korunu (1101mnm) a Jelenku (1083mnm).

Jsem sám, unavený, potmě, v mě neznámých horách. Znovu jsem na křížení tratí (KO bod) a jsem totálně vyřízený. Přes Luisino údolí směřuji k cíli. Bolí mě celé tělo, nohy ze šlapání a tlačení, ruce z pumpování a řízení, zbytek těla z neustálé křeče na nepevném a rozbitém povrchu. Naštěstí je to už víceméně z kopce. Dojel jsem, ze 16 bikerů, na „úžasném“ 14. místě, kolem půl sedmé, v čase 6:27:15. Cestou jsem asi pětkrát letěl po hlavě do sněhu, a mám pocit, že jsem polovinu tlačil. Jsem tak unavený, že mám problém sníst večeři. Kašlu na společenské povinnosti, svalím se do postele a upadám do bezvědomí.

Čtvrtek 22.1. – DEN 2.

Vstávám celý rozlámaný a vůbec si nevěřím, že bych to mohl zvládnout. Dozvídám se „radostnou“ novinu – pojedeme to samé, co včera, jen s přidaným tobogánem a delší o pár km na Orlické Záhoří. Psi tam mají povinný odpočinek 3 hodiny, bikeři prý mohou rovnou jet, odpočinek nemusí dodržet. A samozřejmě už platí limit na KO bodu. Start je stejný, ale sníh je jiný. Tlačím téměř celou nižší část trasy v mokřém rozbředlém sněhu. No potěš koště. Naštěstí ve vyšší poloze je cesta relativně pevná, takže výjezd zase docela jde. Užívám si chvíli sjezd tobogánem, a už letím hlavou napřed do závěje mezi smrčky. Nahoru něco tlačím, něco jedu a už jsem na Masarykově chatě. Blíží se úsek včerejšího tlačení a já propadám depresi. No co, tak to zabalím na KO bodu. K mému překvapení ale sníh přes noc zvlhnul a ulehnul, takže se dá jet.

Cesta je sice rozbitá od saní a psů, všude samé lejno, ale netlačím, jedu! Předjíždím dokonce i pár musherů. Stíhám KO bod a dojíždím na odpočinek. Moje představa, že si dám teplou polévku, vzala za své. Není. Vypiji alespoň Kofolu a sním něco ze zásob. Celý den se snažím víc jíst a pít, včera jsem to podcenil a došlo mi. Protože je mi v propoceném dresu zima, tak se asi po 15 minutách hlásím na startu a vyrážím na cestu zpět. Chci stihnout co největší kus za světla. Paráda, v cíli jsem dříve než včera. Trasu 56km jsem odjel za 6:12:18 na 13. místě. Jeden biker vzdal.

Pátek 23.1. – DEN 3.

Dnes nás čeká královská etapa s bivakem. Pojedeme včerejší trasu s tobogánem, ale druhé břicho osmičky obkroužíme dokola a skončíme na bivaku na Orlickém Záhoří. Pojedeme víc než psi, ti nemusí obkroužit druhé břicho. Má to být asi 65km. Abychom nedojížděli o půlnoci, tak nám přidali druhý KO bod před nájezdem do obkroužení. Musíme tam být do 17:00hod., jinak nás nepustí dál na trať. Jsem naštvaný, nevěřím si, že to

zvládnou, a šťve mě, že budu diskvalifikovaný. No co, zkusím napálit prvních 40km do KO bodu, a když to stihnu, tak těch zbylých 25km se už nějak dovleču. Jen mě děsí info pořadatele, že se možná zruší bivak a pojedete se ještě tu noc zpět dalších 18km. Je prý teplo a vlhko, a to nemohou psi spát venku. Potřebují mráz. Podmínky jsou zhruba stejné jako včera, tak makám na plný výkon. Na kontrole u Masarykovy chaty jsem udělal chybu – vzal jsem si kelímek čaje od nějaké Němky a nezkontroloval jsem obsah. Vyklopil jsem do sebe na ex dvoudecový kelímek v podstatě čistého ohřátého rumu, až jsem zalapal po dechu. Čaj v tom asi vůbec nebyl.

Rum byl vlastně na všech občertvovačkách, ale já jsem se mu do teď úspěšně vyhýbal. Na KO bodu jsem v 16:30hod., dobrý, teď mohu trochu zvolnit. Objíždím vložené 20km kolečko. Na hřebenech je cesta rozbitá, je tma a mlha. I když mám dobré světlo, vidím tak 5m dopředu. Zvláště ve sjezdech je to zajímavé. Představa, že se zruší bivak, a pojedu to ještě jednou, mě deptá. To je snad i nebezpečné. Nechci skončit jako Hanč s Vrbatou. Dojíždím k bivaku a s úlevou vidím „zaparkované“ psy. Sláva, dnes už nikam nepojedu, spí se tady. Dojel jsem za 6:22:58 na 12. místě. Jeden biker to zabalil na druhém KO bodu, vynechal obkroužení. Startovali jsme až ve 13:00hod., takže jsem tu dost pozdě. Rychle převléknout do suchého, nacpat do sebe guláš, Kofolu a pivko. Jéňa chce ukázat musherům, jací jsou bikeři borci. Zapřahá nás deset na kolech do postrojů a sám řídí sáně. Úspěšně jsme ujeli asi 30m. Já už na víc nemám sílu.

Musheři i bikeři se druží při zdejší specialitě: nápoj zvaný medvědice (2dcl směsi svařeného vína, fernetu, vodky, meruňkovice a podobných alkoholů). Zvládám dvě a raději se jdu zavrtat do spacáku.

Sobota 24.1. – DEN 4.

Ráno startujeme brzy, tak musíme vstát kolem 7:00hod. Vylézám ze spacáku a zjišťuji, že můj propocení dres (kalhoty i bunda), které jsem sušil v občerstvovacím stanu, zmrzly na kost. Musím je opatrně nalámat a natáhnout na holé tělo. Úžasný zážitek! Navíc se začíná projevovat nedoléčená viróza a blafu jako tuberák. Už abychom vystartovali. Jediné pozitivum je, že je krásně umrzlo a svítí poprvé sluníčko.

Dnes teprve objevuji krásy snowbikingu. Čeká mě pouhých 25km, sice se dvěma dlouhými kopci, ale na skvělém, tvrdém podkladu. Nahoru mi to jede a dolů to adrenalinově letí. Nedokážu odhadnout rychlost, ale z představy, že někde udělám chybu, mě až mrazí. Počasí je pohádkové, škoda, že nemám foťák. Jede se mi skvěle, takže trasu projíždím za 1:50:36 na 9. místě. Poslední km před cílem si, díky množství fotografů, kamer a diváků, připadám jako hvězda. Letím tak rychle, že si ani nevšimnu, že je cíl posunutý nahoru na kopec ke kostelu, proletím ho a cíluji až dole pod kopcem, jako vždy. Jsem trochu zmatený, že tam není časomíra, ale naštěstí mě změřili nahoře.

Závěr.

Celkem jsem ujel asi 196km, na trase jsem byl cca 20hodin, 53 minut a 7 sekund. Bohužel nám ve výsledcích anulovali nejtěžší páteční etapu, protože prvního závodníka omylem odchýlil pořadatel před tobogánem na zkrácený úsek. Ostatní už jeli správně. Takže ve výsledcích mám ujetu 131km za 14:30:09 a 13. místo. Pokud by nebyla etapa anulována, byl bych na 12. místě, neboť jsem ve 3. etapě porazil bikera, který byl celkově přede mnou. Na tom ale vcelku nezáleží. Hlavně jsem rád, že jsem to zkusil, a že jsem dojel. Nicméně ale musím konstatovat, že je to pro mě hodně těžké, zřejmě na hranici mých sil. Odhaduji, že jsem 85% závodu odjel na malém převodníku.

Pěkné zážitky jsou s mushery a jejich psy. Celý závod proběhl v kamarádkém duchu a v pohodě. Zajímavé je předjíždět, nebo být předjížděn. Zezadu mě začalo předjíždět rychlé dvanáctispřeží, v momentě, kdy vůdčí pes byl na mé úrovni, tak zpomalil a zvědavě koukal na magora šlapajícího vedle a nechtěl zrychlit. Musel jsem zastavit, aby ho musher donutil jet dál. Častokrát jsem potkával „mrtvé“ psy. Došly síly, tak si pesan lehnul a musher a ostatní psi museli čekat, až se vzpamatuje.

Na pevném povrchu a z kopce je snowbike rychlejší, na rovině a do kopce mi vícečetná spřežení (8 a více) dávalo na frak. Asi si tento závod už nezopakují. Hodně záleží na počasí a sněhových podmínkách a to nikdo dopředu nezaručí. V hlubokém sněhu je to neuvěřitelná dřina. „Tak ať se pedály točej“.

----- *Milan Jílek*